

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Antoniowi Semerarowi

(Sprawa C-484/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Oczywisty brak właściwości — Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Dyrektywa 2012/29/UE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 49, 51, 53 i 54 — Przesłpstwo zniewagi — Zniesienie przez ustawodawcę krajowego występku zniewagi — Brak powiązania z prawem Unii — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2017/C 086/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Taranto

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Antonio Semeraro

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto (sędziego pokoju w Tarence, Włochy) postanowieniem z dnia 2 września 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 października 2016 r. – A/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-522/16)

(2017/C 086/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 62 kodeksu celnego ⁽¹⁾ w związku z art. 205, 212, 216, 217 i 218 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego ⁽²⁾ oraz z postanowieniami rozporządzeń (EWG) nr 2777/75 ⁽³⁾ i (WE) nr 1484/95 ⁽⁴⁾ należy dokonywać w taki sposób, że do danych wymienionych w art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego, na podstawie których dokonywane jest zgłoszenie celne, należą również dokumenty, wymienione w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 wymagane przy przedłożeniu organom celnym?

2. Czy wykładni art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że jako osobę odpowiedzialną należy traktować także osobę fizyczną, która nie tylko ani sama nie dokonała faktycznie opisanej w tym akapicie czynności (dostarczenia danych wymaganych do sporządzenia zgłoszenia celnego), ani nie może jej być jako zarządcy spółki zarzucane dokonanie tej czynności, lecz która miała ścisły i świadomy udział w koncepcji i późniejszym utworzeniu struktury spółek i przepływów handlowych, w ramach których (za pośrednictwem innych osób) nastąpiło później dostarczenie danych wymaganych dla dokonania zgłoszenia celnego?
3. Czy wykładni postawionego w art. 201 ust. 3 akapit drugi kodeksu celnego warunku „[mimo, że] wiedziały lub powinny były wiedzieć, że dane [wymagane do sporządzenia zgłoszenia są nieprawdziwe]” należy dokonywać w taki sposób, że osoby prawne i fizyczne będące doświadczonymi podmiotami gospodarczymi, nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności z tytułu dodatkowych należności celnych, wynikających z nadużycia prawa, jeśli utworzyły strukturę transakcji w celu uniknięcia dodatkowych należności celnych dopiero wtedy, gdy uznani rzeczoznawcy z dziedziny prawa celnego potwierdzili, że taka struktura jest dopuszczalna prawnie i w aspekcie podatkowym?
4. Czy wykładni art. 221 ust. 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że trzyletni termin nie podlega przedłużeniu, gdy po upływie terminu wymienionego w art. 221 ust. 3 zdanie pierwsze kodeksu celnego zostanie stwierdzone, że celne należności przywozowe, należne stosownie do art. 201 kodeksu celnego w efekcie złożenia zgłoszenia celnego na wprowadzenie towarów do swobodnego obrotu ze względu na nieprawdziwe lub niekompletne dane w zgłoszeniu celnym nie zostały już wcześniej nałożone?
5. Czy wykładni art. 221 ust. 3 i 4 kodeksu celnego należy dokonywać w taki sposób, że gdy dłużnikowi celnemu w odniesieniu do zgłoszenia przywozowego wskazana została pozostająca do zapłacenia należność celna, a dłużnik złożył od tego powiadomienia odwołanie w rozumieniu art. 243 kodeksu celnego, organy celne mogą dodatkowo do tego zaskarżonego przed sądem powiadomienia i niezależnie od art. 221 ust. 4 kodeksu celnego w odniesieniu do tego samego zgłoszenia celnego nakładać dodatkowe ustawowe należności celne przywozowe?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego (Dz.U. 1975, L 282, s. 77).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145, s. 47).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2016 r. w sprawie T-159/15, Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 listopada 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Botis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Puma SE

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;